

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 23 lipca 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Jan Pyrcak
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Piotr Kaczorkiewicz
	<i>Członek GKO:</i>	Jadwiga Walaszczyk-Fedorowicz <i>(spr.)</i>
Protokolant:		Mateusz Woźniak

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacka Krawczyka,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lipca 2015 r. odwołania Obwinionej (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Szczecinie z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt RIO-KO-06/2015, którym uznano Obwinioną (...)- pełniącą w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Kierownika (...)w Urzędzie Gminy (...), winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) – zwanej dalej ustawą, polegającego na ustaleniu decyzją nr 2/20111 z dnia 9 grudnia 2011 r. należnej Gminie (...) opłaty za przekształcenie na rzecz użytkowników wieczystych prawa użytkownika wieczystego nieruchomości oznaczonej numerem 247/7, położonej w obrębie Stepnica w prawo własności w wysokości 831,00 zł, zamiast w kwocie 8 310,00 zł, co było niezgodne z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2012 r., poz. 83, a w okresie popelnienia czynu – Dz. U. z 2005 r., Nr 175, poz. 1459 z późn. zm.)

oraz wymierzono Obwinionej karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania,

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 i art. 78 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 78 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i uniewinnia Obwinioną (...) od zarzucanego jej czynu.**
- 2. na podstawie art. 167 ust. 2 koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Naruszenie dyscypliny finansów publicznych w Urzędzie Gminy (...) zostało ujawnione w wyniku kontroli kompleksowej gospodarki finansowej Gminy, przeprowadzonej przez Regionalną Izbę Obrachunkową w Szczecinie w 2013 r. Stwierdzono, że decyzją Wójta Gminy (...) nr 2/2011 z dnia 9 grudnia 2011 r. ustalono należną Gminie (...) opłatę za przekształcenie w prawo własności prawa użytkowania wieczystego nieruchomości (jednej z działek należących do Gminy (...)) w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia. Decyzję ustalającą nieprawidłowo wyliczoną opłatę podpisała, z upoważnienia Wójta Gminy, (...), pełniąca w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych obowiązki kierownika Referatu (...) w Urzędzie Gminy (...).

Zaskarżonym orzeczeniem Regionalna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) (zwana dalej: RKO) uznała panią (...) winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na ustaleniu należnej Gminie (...) opłaty za przekształcenie na rzecz użytkowników wieczystych prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo własności w wysokości 831,00 zł, zamiast w kwocie 8.310,00 zł. Było to niezgodne z art. 4 ust. 2 obowiązującej w czasie wydania decyzji ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Obwinionej wymierzono karę upomnienia.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO stwierdziła, że ww. decyzją z dnia 9 grudnia 2011 r., wbrew zasadom wynikającym z art. 4 ust. 2 ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, należną Gminie (...) opłatę za przekształcenie na rzecz użytkowników wieczystych prawa użytkowania wieczystego nieruchomości Gminy (...) w prawo własności, ustalono w wysokości stanowiącej 10 % jej wartości, określonej według stanu na dzień (...)r. przez rzeczoznawcę majątkowego – zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 69 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o

gospodarce nieruchomościami – na kwotę 8.310,00 zł.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem opłata z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo jej własności ustalana jest w drodze decyzji właściwego organu, a cenę nieruchomości ustala się w wysokości równej jej wartości, zatem opłata, o której mowa, powinna być ustalona w kwocie 8.310,00 zł.

RKO potwierdziła również, że pani (...) była upoważniona do załatwiania w imieniu Wójta Gminy (...) indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej, włącznie z prawem wydawania decyzji administracyjnych w sprawach m.in. związanych z przekształcaniem prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo ich własności, na podstawie zarządzenia Wójta Gminy (...) z dnia 21 września 2011 r.

Obwiniona wyjaśniała, że ustalona decyzją z dnia 9 grudnia 2011 r. opłata w kwocie 831,00 zł została obliczona z uwzględnieniem 90% bonifikaty, udzielonej nabywcom na mocy art. 4 ust. 8 ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości w wersji obowiązującej do dnia 9 października 2011 r. W tej dacie weszła w życie ustawa z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw, która uchyliła art. 4 ust. 8 ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, w związku z czym bonifikata nie powinna zostać udzielona.

Pani (...) wskazywała również na działania podjęte w celu naprawienia błędu ujawnionego przez kontrolę Regionalnej Izby Obrachunkowej w Szczecinie, tj. fakt sporządzenia przez pracownika prowadzącego sprawę, w dniu 21 lutego 2014 r., pisma do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie o wszczęcie procedury stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 9 grudnia 2011 r. (pismo to nie zostało wysłane z uwagi na natłok obowiązków pracownika i ostatecznie wystąpienie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie miało miejsce dopiero w dniu 4 grudnia 2014 r.) oraz wpłacenie przez tego pracownika (w dniu 6 listopada 2014 r.) do kasy Gminy (...) kwoty 7.479,00 zł tytułem zwrotu nienależnie udzielonej bonifikaty.

Obwiniona stwierdziła, że polegała na kompetencjach pracownika prowadzącego sprawę i przeoczyła wejście w życie zmiany przepisów, a w konsekwencji prawidłowość podstawy prawnej wydanej decyzji. Obecnie Obwiniona nie pełni już obowiązków kierownika (...), a w przyszłości – jeśli będzie składała podpis z upoważnienia Burmistrza – będzie skrupulatnie sprawdzała poprawność przygotowanego dokumentu, a zwłaszcza aktualność obowiązujących przepisów.

Obwiniona nie była uprzednio karana za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

RKO wzięła pod uwagę te okoliczności, podzieliła jednak zdanie Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Szczecinie (zwanego dalej: Rzecznikiem), iż wyjaśnienia Obwinionej nie uwalniają jej od odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Zaproponowaną przez Rzecznika karę upomnienia RKO uznała za adekwatną do wagi czynu, stopnia zawinienia i okoliczności towarzyszących popełnieniu przypisanego czynu.

W odwołaniu od orzeczenia RKO Obwiniona potwierdziła fakty ustalone przez RKO oraz

przytoczyła analogiczne wyjaśnienia, jak w postępowaniu przed organami I instancji. Obwiniona podkreśliła, że nigdy nie była karana za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Dodatkowo podniosła argument o braku uszczerbku dla finansów publicznych (zwrot nienależnie udzielonej bonifikaty).

Obwiniona wniosła o umorzenie postępowania z uwagi na znikomy stopień szkodliwości dla finansów publicznych.

Rozpoznając sprawę Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (zwana dalej: GKO), stwierdza co następuje.

Ustalony przez RKO stan faktyczny jest poza sporem – nie kwestionuje go żadna ze stron postępowania. Obwiniona podpisała z upoważnienia właściwego organu decyzję ustalającą opłatę za przekształcenie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości Gminy (...) w prawo własności z uwzględnieniem 90 % bonifikaty, która to bonifikata – po uchyleniu art. 4 ust. 8 ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości – nie przysługiwała użytkownikom wieczystym tej nieruchomości.

Odnosnie do stanu prawnego GKO stwierdza, że obowiązująca w czasie popełnienia zarzucanego obwinionej czynu ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie jest względniejsza niż obecnie obowiązująca ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

GKO zwraca natomiast uwagę na konsekwencje wynikające z faktu, iż Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie, decyzją znak: SKO.W.M.444-5847.2014 z dnia 12 marca 2015 r., stwierdziło z urzędu nieważność decyzji Wójta (...) z dnia 9 grudnia 2011 r., której dotyczyło prowadzone postępowanie w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Stwierdzenie przez właściwy organ nieważności decyzji administracyjnej wywołuje skutek ex tunc, czyli od dnia wydania unieważnionej decyzji. Następuje wówczas przywrócenie stanu poprzedniego, obowiązującego przed wydaniem takiej decyzji. W tym przypadku oznacza to, że własność nieruchomości będąca przedmiotem decyzji Wójta (...) z dnia 9 grudnia 2011 r. nie przeszła na jej użytkowników wieczystych, zatem sposób ustalenia opłaty z tego tytułu jest bez znaczenia.

Wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji, skutkujące przywróceniem stanu prawnego sprzed jej wydania, spowodowało, że już w czasie orzekania przez RKO postawiony Obwinionej zarzut był bezprzedmiotowy, podobnie jak wydane przez RKO orzeczenie.

Z tych względów Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji.